

EN VINGERS MOETEN HEEL STIL ZIJN

EN VINGERS MOETEN HEEL STIL ZIJN

Een verhaal

Wim Urgel

2026

Beefcake Publishing

Ik heb Adriaan liefgehad en vaak niet begrepen.
Zal ik hem begrijpen nu hij dood is?

Anna

Daar staan ze, schuilend tegen de regen en ongeduldig wachtend op de komst van de dodenwagen met het lichaam van Adriaan. Iemand steekt een sigaret op, iemand kijkt omhoog naar twee duiven die uit de dakgoot vallen, iemand wil een mop vertellen maar houdt zich tijdig in. Het ongeduld groeit.

Wanneer de dodenwagen aankomt, verschijnt de dorpspastoor in de deuropening van de kerk. Met zijn ogen zoekt hij Anna die de ganse dag bloemen geschikt heeft rond het altaar.

Dadelijk zal de pastoor, krakend in zijn kleren, tussen de bloemen staan en een korte levensschets van de overledene brengen.

De belangstelling is groot, niet alleen omdat Adriaan bekend stond als een zonderling maar ook omdat de kerk voor de gelegenheid verwarmd is.

‘Beste mensen,

Hebben jullie Adriaan gekend? Hij ligt hier in deze kist, zijn ziel is al lang waar ze thuishoort. Ik durf hopen dat jullie hem vroeg of laat een groet brengen op het kerkhof, op het stukje grond dat voortaan zijn eigendom is.

Adriaan was een bijzonder man. Ik ontmoette hem op een zondagmiddag toen ik een wandeling maakte langs de spoorweg in de buurt van het spoorweghuisje. En plotseling was hij daar.

‘Aangenaam,’ zei hij, ‘ik ben Adriaan.’

Ik was verrast. Ik vroeg hoe oud hij was. Een domme vraag om een gesprek te beginnen.

‘Van geen enkel belang,’ antwoordde hij, ‘de tijd bestaat niet.’

Ik deed alsof ik hem begreep, hij boeide me, en ik nodigde hem uit op de pastorie voor een babbel en een borrel.’